

Sygn. akt I C 1808/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marcin Polit

Protokolant Klaudia Stefaniak

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko E. G.

o zapłatę kwoty 527 zł wraz z odsetkami

I. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda G. C. kwotę 377 (trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 8 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda G. C. kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

***** początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.000] Przechodząc do uzasadnienia należy wskazać, że pozwem z dnia 30 czerwca 2015 roku powód G. C., działający w ramach swojej działalności gospodarczej, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. G. o te 527 złotych wraz z odsetkami. Z uzasadnienia pozwu wynikało, iż pozwany działając w ramach swej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę pożyczki kwoty 377 złotych. Pożyczka miała zostać spłacona do dnia 7 marca 2014 roku. Mimo to kwota pożyczki nie została spłacona. Suma dochodzona pozwem składa się z trzech elementów. Pierwszy z nich to kwota kapitału z pożyczki w wysokości 377 złotych, drugi to kwota 50 złotych, stanowiąca opłatę z tytułu wezwania do zapłaty, trzeci to kwota 100 złotych z tytułu kosztów windykacji. Postanowieniem z dnia 9 lipca 2015 roku w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie, po uprzednim stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do rozpoznania. Przed tutejszym Sądem powód uzupełnił pozew, w sposób umożliwiający nadanie mu biegu i sprawa trafiła na rozprawę. Pozwana nie zajęła stanowiska, nie stawiała się na rozprawie, nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność, ani też nie składała wyjaśnień na piśmie. W konsekwencji, Sąd był zobligowany do wydania wyroku zaocznego. Po przeprowadzeniu postępowania, Sąd ustalił i zważył, co następuje. Zgodnie z brzmieniem artykułu 339 Kodeksu postępowania cywilnego, wydając wyrok zaoczny, Sąd bierze za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych zawarte w pozwie i pismach doręczonych pozwanemu przed rozp... Sąd mimo to ma obowiązek dokonania oceny prawnej twierdzeń odniesionych przez powoda w pozwie,

jak i ma obowiązek weryfikacji prawdziwości tych twierdzeń, jeżeli budzą one wątpliwości, co, do ich zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym. W niniejszej sprawie analiza prawna uzasadnienia pozwu przywiodła Sąd do stwierdzenia, iż część roszczeń wskazanych przez stronę powodową, ma charakter nienależny. Mianowicie, w pozwie powołał się powód na umowę pożyczki, zawartą, zawartą z pozwanym. Owa umowa znajduje się na karcie 15 akt sprawy. I z umowy tej wynikają następujące kwestie. Po pierwsze, pożyczka była udzielona w kwocie 377 złotych na okres miesiąca. Koszty tej pożyczki to prowizja w wysokości 19 złotych, koszty zabezpieczenia pożyczki, w postaci poręczenia w kwocie 58 złotych, a także, jak wskazano, wiążące się z tym opłaty naliczane w razie niewykonania przez pożyczkobiorcę jego zobowiązań. Owe opłaty, to opłata za wezwanie do zapłaty w wysokości 50 złotych i opłata za czynności windykacyjne, określone do 100 złotych. Dalej, na karcie 16 w aktach sprawy znajduje się protokół windykacyjny, dotyczący, jak należy wnioskować, bezpośredniej wizyty przedstawiciela pożyczkodawcy w lokalu pozwanej, no i na karcie 18 znajduje się wezwanie do zapłaty. Analizując te kwestie, Sąd doszedł do następujących wniosków, po pierwsze, oczywistym jest, iż pozwany ma obowiązek zwrócić kapitał pożyczki w kwocie 377 złotych, jest to, należy przypomnieć, kapitał powiększony o wskazaną w umowie prowizję i kwotę opłaconą z tytułu kosztów zabezpieczenia pożyczki. Po drugie, nie ma wątpliwości, że prawidłowo określono w umowie wysokość odsetek. Określono, jako odsetki maksymalne i takie też odsetki Sąd zasądził. Były one dopuszczalne, Sąd nie dopatrył się tu żadnych nieprawidłowości. Natomiast, w przekonaniu Sądu, muszą budzić wątpliwości dwie pozostałe kwestie, czyli opłata za wezwanie do zapłaty, w kwocie 50 złotych i opłata windykacyjna w kwocie 100 złotych. Trzeba zaznaczyć, że w myśl artykułu 385 ze znaczką 1 Kodeksu cywilnego, niedozwolone postanowienia umowne, kształtujące prawa konsumenta, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające jego interesy, nie wiążą konsumenta i uważane są za nie [ns 00:04:58.935] i w przekonaniu Sądu zapisy umowy, pozwalające na naliczanie owych dwóch opłat 50 i 100 złotych za czynności windykacyjne do takich kwestii należą. Trzeba zaznaczyć dwie kwestie. Pierwsza z nich jest taka, że windykacja w sposób oczywisty wiąże się z kosztami, ale podmiot świadczący profesjonalnie usługi na rynku kredytowym, czy udzielającym pożyczek, musi wkalkulować w ryzyko swojej działalności, obowiązek prowadzenia windykacji. I prowadzenie windykacji, zwłaszcza windykacji sądowej i następnie egzekucji komorniczej zawsze umożliwi podmiotowi, który pożyczki udzielił, uzyskanie należnych kosztów. Trzeba wskazać, iż zwrot wszelkich kosztów procesu przed Sądem i zwrot kosztów prowadzenia postępowania egzekucyjnego, wiążących się, czy to z opłatami, czy z zaliczkami, czy też z wynagrodzeniem pełnomocnika, będącego adwokatem, czy radcą prawnym, jest zagwarantowany podmiotowi udzielającemu pożyczek przez obowiązujące przepisy prawne. Jest to pierwszy argument, który w przekonaniu Sądu musi świadczyć o tym, że naliczanie dodatkowych opłat windykacyjnych za telefony, czy wezwania do zapłaty, czy osobiste wizyty, jest czynnością sprzeczną z dobrymi obyczajami i stanowi niedozwolone postanowienie [ns 00:06:28.641]. Drugi argument, który przemawia za uznaniem tych postanowień za klauzule abuzywne, wiąże się z autorytetem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który rozstrzygał wiele spraw tego rodzaju. Mianowicie w rejestrze klauzul niedozwolonych, prowadzonych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapisywane są wszelkie klauzule abuzywne, uznane za takie wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. I ut..., z utrwalonej linii orzecznictwa tego Sądu w orzeczeniach zapadłych w szczególności wobec banku, wskazano, iż tego rodzaju zapisy, pozwalające na naliczanie opłat za wezwanie do zapłaty, czy za windykację, stanowią niedozwolone postanowienia umowne. I powołując się na tę linię orzeczniczą, Sąd także uznaje, że tego rodzaju zapisy nie mogą powodować niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych. Z tego względu, co do kwoty 150 złotych powództwo zostało oddalone. Konsekwencją wygrania przez powoda sprawy w 2/3 jest zasądzenie takiej części poniesionych przez niego kosztów procesu, w oparciu o artykuł 98 paragraf 1 i 3, w związku z artykułem 99 Kodeksu postępowania cywilnego. Ponieważ wyrok jest wyrokiem zaocznym, na podstawie artykułu 333 Kodeksu postępowania cywilnego w punkcie 1 [ns 00:08:03.984] rygor natychmiastowej wykonalności. Mając na uwadze te wszystkie okoliczności, na podstawie powołanych w toku uzasadnienia przepisów, oraz artykułu 720 i następnych Kodeksu Cywilnego, orzeczono, jak w sentencji wyroku zaoczn...

[koniec części 00:08:17.999]